

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Благоевград, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шести октомври през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Катя Сукалинска
Ангелина Бисеркова

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Въззивно гражданско
дело № 20221200500650 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК и е образувано въз основа на въззивна жалба, подадена от И. Х. З., ЕГН *****, гр.Благоевград, ул.***, вх.Б, ет.5, ап.10, действащ чрез договорен процесуален представител-адвокат Ц. Б. Х., БАК срещу решение № 187/19.04.2022г., постановено по гр.д. № 1331/2021 година по описа на Районен съд-гр.Благоевград, в частта, с която е уважен предявения от В. Й. Т. установителен иск за сумата от 248, 18 лева с ДДС – главница, представляваща такси и разноски по изпълнително дело № 348/2009г. по описа на ЧСИ В.Т., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението /25.02.2021г./ до окончателното изплащане, както и в частта, с която въззивникът е осъден да заплати съдебни разноски в заповедното и в исковото производства, съобразно уважената част от предявения иск.

Жалбоподателят релевира подробни доводи, с които обосновава становище за незаконосъобразност и неправилност на решението в атакуваната част. Твърди, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, което е довело до неизясняване на релевантните по делото факти. Конкретно сочи, че с протоколно определение от 09.03.2022г. районният съд без мотиви е оставил без уважение искането на страната /въззивника/ за назначаване на допълнителна експертиза, която да отговори на въпроса има ли издадени счетоводни документи/фактури за

съответните справки за дължими суми, осчетоводени ли са и внесено ли е дължимото ДДС. Въззивникът твърди, че ако за процесните сметки няма издадени фактури или ако има такива, но не са надлежно осчетоводени в дневниците за продажби, искът ще бъде неоснователен. Твърди, че вземането-предмет на установителния иск, в размер на 380.18 лева, включва 63.63 лева ДДС, поради което в случая от съществено значение е дали претендираното ДДС е начислено и внесено. Твърди, че ако ищецът/въззиваем не е платил съответното ДДС /63.63 лева/, той няма право да иска възстановяване на сумата. На следващо място навежда възражение, че районният съд не е обсъдил в решението сторено от страната с писмени бележки възражение за недължимост на процесното вземане поради изтекла погасителна давност по смисъла на чл.110 ЗЗД. Въззивникът счита за неправилен атакувания акт поради неправилни фактически и правни изводи досежно съществуването на вземането. В тази връзка сочи, че за процесното вземане не са издадени редовни счетоводни документи, от което следва, че липсва основание на претендираното вземане, както и че същото е погасено поради настъпила перемпция, и погасителна давност по чл.112 и чл.119 от ЗЗД. С изложеното въззивникът обосновава искане за отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на решение, с което предявения иск бъде отхвърлен като неоснователен. Прави доказателство искане- за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, чрез която да се установи има ли издадени фактури въз основа на процесната сметка по чл.79, ал.1 от ЗЧСИ, кога са издадени, регистрирани ли са същите в дневника за продажби, за кой отчетен период и платено ли е дължимото ДДС към Държавата.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна, действаща чрез пълномощник адв.Б., с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна. С подробни доводи обосновава становище за несъстоятелност на релевираните от въззивника нарушения на съдопроизводствените правила при постановяване на обжалвания съдебен акт. Прави искане за потвърждаване на атакуваното решение като правилно и законосъобразно. Счита за неоснователно искането на въззивника за назначаване на допълнителна съдебно-счетоводна експертиза. В тази връзка сочи, че не са налице предпоставките на чл.266, ал.3 от ГПК, както и че същото е неотнормено към предмета на делото. Претендира съдебни разноски. Не прави доказателствени искания.

С определение от закрито съдебно заседание въззивният съд е оставил без уважение като неоснователно доказателственото искане на жалбоподателя.

Пред въззивната инстанция за жалбоподателя се явява пълномощник, който поддържа жалбата, представя писмена защита. Въззиваемата страна не се явява и не се представлява. Депозира писмено становище, обективизиращо воля за потвърждаване на атакуваното съдебно решение. Не са събрани нови доказателства.

Благоевградският окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на

атакувания съдебен акт и становището на насрещната страна, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл.422, ал.1 вр. с чл.415, ал.1 от ГПК вр. с чл.79, ал.1 и ал.2 от ГПК вр. с чл.79 от ЗЧСИ, предявен от В. Й. Т. –частен съдебен изпълнител, рег. № 795 на КЧСИ с район на действие района на Окръжен съд-Благоевград, БУЛСТАТ *****, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“***”, т.3, офис 15-17 срещу И. Х. З., ЕГН *****, гр.Благоевград, ул.“***”, вх.Б, ет.5, ап.10 да се признае за установено по отношение на ответника, че същият дължи на ищеца сумата от 380,18 /триста и осемдесет лева и осемнадесет стотинки/ лева, главница представляваща дължими и неплатени такси и разноски, с вкл.ДДС, начислени по изпълнително дело № 348/2009г. по описа на ищеца, ведно със законната лихва за забава, считано от 25.02.2021г. / дата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК/ до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, по ч.гр.д. № 513/2022г. по описа на Районен съд-Благоевград. Ищцата твърди, че на 12.10.2009г. по молба, подадена от „***“ АД, ведно със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист, издадени по чгрд № 2341/2009г. по описа на Районен съд-Благоевград, е образувано изпълнително дело № 348/2009г. с длъжника И. Х. З., ЕГН *****, гр.Благоевград. На 10.11.2009г. на длъжника е била изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх. № 7790/10.11.2009г., в която били посочени размера на задължението, дължимите по изпълнителното дело такси и разноски. На 13.12.2009г. поканата била надлежно връчена на длъжника. Тъй като в определения срок за доброволно погасяване на задължението длъжникът не предприел действия, съдебният изпълнител предприел действия по проучване на имущественото състояние на З. –изпращане на книжа и документи с оглед принудително събиране на вземането. Твърди, че вискателят не е заплащал авансово дължимите по изпълнителното дело такси и разноски. Ищецът сочи, че с уведомление вх. № 11033/09.10.2015г. длъжникът е уведомил, че е погасил изцяло вземането на вискателя, предмет на изпълнителното дело /№ 348/2009г. по описа Велина Й. Т. –частен съдебен изпълнител, рег. № 795 на КЧСИ с район на действие района на Окръжен съд-Благоевград, БУЛСТАТ *****, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“***”, т.3, офис 15-17/. В тази връзка сочи, че въз основа на платените на вискателя суми ЧСИ е начислила и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ. Твърди, че тъй като вискателят не е внасял авансово дължимите по изпълнителното дело такси и разноски, а същите останали неплатени, съдебният изпълнител ги начислил за сметка на длъжника – изготвил на основание чл.79, ал.1 от ЗЧСИ Сметка № 35857/22.06.2020г., в която били посочени извършените действия по изпълнителното дело и начислените такси по: т.3 /справки за имуществено състояние на длъжника, 5 лева без ДДС/, т.4 /изпращане на документи по пощата, 10 лева без ДДС/, т.5 /изготвяне и връчване на книжа, 180 лева без ДДС/, т.12 /за изготвяне на сметка за размера на дълга, 30 лева без ДДС/ и т.26 /в размер на 91, 92 лева/ от ТТРЗЧСИ. Соци, че с начисляване на 20 % ДДС върху сумата общият

размер на задължението на длъжника за такси и разноски по делото възлиза на 380, 18 лева. Твърди, че на длъжника е връчено /на 03.07.2020г./ съобщение изх. № 15160/ 23.06.2020г., ведно с изготвената сметка, с което същият е уведомен за размера на дължимите по изпълнителното дело такси и разноски, срока за доброволно погасяване на задължението, както и че ако не погаси сумите в срока за доброволно плащане, съдебният изпълнител ще подаде заявление по чл.410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист. Твърди, че до момента на депозиране на исковата молба в съда Закитанов не е погасил вземанията към ЧСИ Т., за такси и разноски по изпълнителното дело /№ 348/2009г. С това обосновава правния си интерес от снабдяването си със заповед за изпълнение и изпълнителен лист по чл.410 от ГПК, за сумата от 380, 18 лева, съответно предявяване на установителния иск, предмет на делото.

В законоустановения срок ответникът Закитанов е депозирал писмен отговор, с който е оспорил претенцията. Счита същата за неоснователна и пледира за отхвърлянето ѝ като такава. Твърди, че не дължи вземането по процесната заповед за изпълнение поради:

изтекла погасителна давност десет години съгласно чл.112 и чл.119 от ЗЗД ;

изпълнителното дело /№ 348/2009г. по описа Велина Й. Т. –частен съдебен изпълнител, рег. № 795 на КЧСИ, с район на действие района на Окръжен съд-Благоевград, БУЛСТАТ *****, е перемирано на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. В тази връзка твърди, че последното действия на съдебния изпълнител по процесното изпълнително дело е извършено на 27.04.2012г. Твърди, че е подал молба вх. № 10580/15.04.2021г. с искане до съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното дело поради перемпция, по която до момента на депозиране на отговора пред иския съд няма произнасяне.

Ответникът релюира и възражение за неоснователност на иска, обосновано с твърдение, че претендираните от ищеца такси са начислени без основание и по неправилен начин. Сочи, че се претендират такси за действия, от които вискателят се е отказал. Конкретно твърди, че по искане на вискателя съдебният изпълнител е насрочил опис. В деня на описа до вискателя било изпратено съобщение, че съдебният изпълнител няма да пристъпи към описа докато вискателят не заплатил следващите се за това действие такси. Твърди, че опис не е извършен, въпреки това съдебният изпълнител е начислил такси за реализиран изпълнителен способ – опис на движими вещи. Ответникът/длъжник твърди, че преди пълното погасяване на задължението на вискателя, е извършил по изпълнителното дело няколко погасителни вноски, но същите не били отразени като постъпления по изпълнителното дело. Счита, че при правилно отразяване на тези погашения по изпълнителното дело не следва да има неплатен остатък. Ответникът твърди още, че вземането-предмет на изпълнителното дело е в размер на 1 000 лева, а събраните по изпълнителното дело суми са в общ размер 2 283, 67 лева. Счита, че в случая съдебният изпълнител е нарушил разпоредбата на

чл.73а, ал.1 от ЗЧСИ, поради което таксите над установения по ал.1 размер са за сметка на взыскателя и не се дължат от ответника. С изложеното прави искане за отхвърляне на предявения иск като недоказан и неоснователен и за присъждане на съдебни разноски.

В хода на съдебното производство пред първа инстанция са събрани представените от страните писмени доказателства в това число копие на изпълнително дело № 348/2009г. по описа на ЧСИ В.Т., назначени са основна и допълнителна съдебно- счетоводни експертизи, вещото лице е изслушано в съдебно заседание, заключенията са приобщени към доказателствата по делото.

Въз основа на съвкупната преценка на доказателствения материал районната инстанция е постановила решение № 187/19.04.2022г., с което предявеният установителен иск е уважен за сумата от 248,18 лева с ДДС – главница, представляваща такси и разноски по изпълнително дело № 348/2009г. по описа на ЧСИ В.Т., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението /25.02.2021г./ до окончателното изплащане, а за разликата над уважения размер до претендирания от 380, 18 лева искът е отхвърлен като неоснователен, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 513/2021г. по описа на РС-Благоевград. С решението са присъдени и съдебни разноски /сторени в заповедното и исковото производства/ съразмерно на уважената, съответно отхвърлената част от претенцията. Съдът е приел за безспорно доказано, че на 09.10.2015г. процесното изпълнително дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 от ГПК, поради депозирана на същата дата от взыскателя молба, с която уведомява органа по изпълнението за пълното погасяване на вземането, предмет на принудителното изпълнение. В тази връзка и по аргумент на чл.79, ал.1, т.1 от ГПК съдът е обосновал извод, че длъжникът З. дължи на частния съдебен изпълнител заплащане на всички действителни такси и разноски начислени до 09.10.2015г., а именно разноски по т.5 от Тарифата в размер на 80 лева /4 x 20,00лева/, такси по т.12 от Тарифата в размер на 30 лева, както и пропорционална такса в размер на 91, 82 лева по т.26 от Тарифата, или общо сумата от 206, 82 лева без ДДС или 248, 18 лева с ДДС, независимо от факта, че постановлението за прекратяване на изпълнителното дело е издадено едва на 27.04.2021г. В решението съдът е обсъдил възраженията на ответника за погасяване на вземането поради настъпила перемпция и давност на основание чл.112, ал.1 от ЗЗД и чл.119 ЗЗД, като е изложил задълбочени, подробни аргументи, обосноваващи извод за неоснователност на същите. В решението е даден мотивиран отговор и на възражението на ответника, че общият сбор на всички начислени такси по изпълнителното дело е в противоречие на чл.73а, ал.1 от ГПК.

Първоинстанционното решение, в частта, с която установителният иск е отхвърлен, не е обжалвано и като такова е влязло в сила с изтичане на срока по чл.259 от ГПК.

Въз основа на събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Видно от материалите по изпълнително дело № 348/2009г. по описа на ЧСИ В. Т., рег. № 795, с район на действие района на Окръжен съд-Благоевград е, че същата в това си качество –на частен съдебен изпълнител, е

сезирана с молба вх. № 9390/12.10.2009г. от „*** „ АД за принудително събиране на суми по изпълнителен лист от 24.09.2009г., издаден по ч.гр.д. № 2341/2009г. по описа на Районен съд-Благоевград срещу И. Х. З. за сумите: 1 000 лева, представляваща главница, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 24.09.2009г. до пълното ѝ изплащане; 129,37 лева представляваща просрочени лихви за периода от 08.03.2009г. до 23.09.2009г.; 125 лева разноски за издаване на изпълнителния лист, от които 25 лева държавна такса и 100 лева юрисконсултско възнаграждение. С молбата взыскателят е посочил конкретни способи за изпълнение. Изпълнителното дело е образувано с постановление на съдебния изпълнител от 12.10.2009г., с което са определени следните такси: по т.1 от ТТР към ЗЧСИ, за образуване на делото, 20 лева; по т.5 от ТТР към ЗЧСИ, за връчване на покана за доброволно изпълнение, 20 лева; по т.2 от ТТР към ЗЧСИ, за цялостно проучване на длъжника, 50 лева; по т.26 от ТТР към ЗЧСИ, определена към момента на образуване на производството, 170,19 лева с ДДС.

Не се спори по делото, а писмените доказателства установяват по несъмнен начин, че съдебният изпълнител е изпратил по пощата искания за справки до ПП-КАТ и НАП, с цел проучване имущественото състояние на длъжника З.. До АДВ-Регионална дирекция-София и до НАП-София са изпратени съобщения по чл.191 от ДОПК за започнато принудително изпълнение.

Установява се, че съдебният изпълнител е насрочил за 05.02.2010г. от 12 часа опис на движими вещи в жилището на длъжника, за което последният е уведомен със съобщение изх. № 7791/10.11.2009г., връчено чрез служител на ЧСИ. Определена е авансова такса по т.5 от ТТР към ЗЧСИ в размер на 48 лева, за връчване на уведомления, както и авансова такса по т.20 от ТТР към ЗЧСИ.

На 10.11.2009г. до длъжника З. е изпратена Покана за доброволно изпълнение изх. № 7790, в която като размер на задължението на З. по изпълнително дело е посочено следното: – 1 000 лева главница; 135, 44 лева - лихва до 06.10.2009г.; 325 лева разноски, както и разноски в полза на съдебния изпълнител: 170,19 лева по т.26 от ТТР към ЗЧСИ и 218 лева от ТТР към ЗЧСИ, ведно с ДДС, както и всички последващи разноски по изпълнителното дело с ДДС. С писмото длъжникът е уведомен, че след изтичане на срока за доброволно изпълнение съдебният изпълнител ще пристъпи на 05.02.2010г. от 12 ч. към опис на движимите вещи в жилището на длъжника. От материалите по делото /протокол за опис на движими вещи/ е видно, че на 05.02.2010 г. опис е извършен.

На 08.02.2010г. ЧСИ В.Т. е издала по изпълнителното дело Сметка № 2330 с получател-взыскателя „***“ АД, в която са посочени като дължими такса за извършване на опис на движими и недвижими вещи по т.20 в размер на 50 лева без ДДС или 60 лева с ДДС. З асумата е издадена фактура.

На 30.01.2012г. взыскателят е депозирал пред ЧСИ молба вх. № 01043 с искане да бъде насрочен опис на движими вещи, собственост на длъжника, находящи се в жилището на последния. ЧСИ Т. е уважила молбата като е

насрочила опис за 12.04.2012г. от 11 ч., за което взискателят и длъжникът са надлежно уведомени чрез връчване на съобщение/призовка за доброволно изпълнение чрез служител на ЧСИ.

Съгласно Протокол от 12.04.2012г. описът на движими вещи в жилището на длъжника не се извършен поради незаплащане на дължимите авансово от взискателя такси.

На 27.04.2012г. взискателят „****“ АД е депозирал пред ЧСИ молба за спиране на производството на основание чл.432, т.2 от ГПК.

С Писмо изх. № 05318/10.05.2012 г. ЧСИ В. Т. е уведомила длъжника, че във връзка с постъпилата от взискателя молба за спиране на изпълнителното производство дължи сумата от 222 лева с вкл.ДДС, представляваща такси по ТТР към ЗЧСИ, в полза на съдебния изпълнител, ведно с ДДС. Писмото е връчено на длъжника на 12.05.2012г. чрез служител на ЧСИ.

С писмо вх. № 11033/09.10.2015г., подадено от взискателя, частният съдебен изпълнител В.Т. е уведомена, че на 08.10.2015г. са погасени всички вземания на Банката по изпълнително дело № 348/2009г. по описа на ЧСИ В. Т. с длъжник И. З.. С резолюция от 09.10.2015г. ЧСИ е разпоредил да се уведоми длъжника за дължимата такса за прекратяване на изпълнителното дело.

С Постановление от 14.10.2015г., ЧСИ Т. е приела, че за извършените в хода на изпълнителното производство /дело № 348/2009г./ действия и за прекратяване на делото се дължат следните такси: 6 лева с ДДС такса за извършване на справка за имущественото състояние на длъжника, по т.3 от ТТР към ЗЧСИ; 12 лева с ДДС такса по т.4 от ТТР към ЗЧСИ за изпращане по пощата на призовка, преписи, уведомления и книжа; 216 лева с ДДС такса по т.5 от ТТР към ЗЧСИ за изготвяне и връчване от съдебния изпълнител или негов служител на покана, призовка, жалба, уведомление или книжа; 36 лева с ДДС такса по т.12 от ТТР към ЗЧСИ за изготвяне на сметка за размера на дълга от ЧСИ; 110,19 лева с ДДС такса по т.26 от ТТР към ЗЧСИ за изпълнение на парично вземане. Постановлението е надлежно връчено на длъжника на 28.10.2015г., като същият е предупреден, че на основание чл.79, ал.1 от ЗЧСИ ще бъде съставена сметка и ще бъде поискано издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК.

На 22.06.2020г. ЧСИ В. Т. е издала Сметка № 35857 с получател - длъжникът по изпълнително дело № 348/2009г., И. Х. З., с която в тежест на последния са начислени следните такси: по т.3, такса за справки за имуществено състояние на длъжника, 5 лева; по т.5, такса за изготвяне и връчване от съдия изпълнител или негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа, включително за връчване на изявление на взискателя по чл.517, ал.2 и ал.4 от ГПК, 180 лева; по т.12 такса за изготвяне на сметка за размер на 30 лева дълга; по т.4 такса за изпращане по пощата на призовка, препис от жалба, уведомление и книжа, 10 лева; по т.26 такса изпълнение на парично вземане 91,82 лева или общо сумата от 225 лева без ДДС или 380, 18 лева с ДДС. Сметката е връчена на длъжника З. на

03.07.2020г.

След издаване на сметката съдебният изпълнител е продължил да извършва действия по събиране на разноските, а с Постановление от 27.04.2021г. е прекратил изпълнително дело № 348/2009г. на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК.

Страните не спорят, че длъжникът З. не е заплатил горепосочените такси и разноски по процесното изпълнително дело. В тази връзка и въз основа на Сметка № 35857/22.06.2020г. ЧСИ В. Т. се е снабдила за сумите по нея със Заповед № 91948/03.03.2021г. по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 513/2021г. по описа на Районен съд-Благоевград, срещу длъжника И. Х. З.. Със заповедта в полза на заявителя /ЧСИ В.Т./ е присъдена и законна лихва за забава на главницата, считано от датата на подаване на заявлението /25.02.2021г./ до изплащане на сумата, както и съдебни разноски в размер на 25 лева заплатена държавна такса и 300 лева заплатен адвокатски хонорар. Видно от материалите по ч.гр.д. № 513/2021г. по описа на Районен съд-Благоевград, на 09.03.2021г. препис от заповедта е връчена на длъжника З., който в законоустановения едномесечен срок е подал възражение /вх.№ 91955/09.04.2021г./, с което е оспорил съществуването на вземанието по заповедта. В изпълнение на дадените от заповедния съд указания по чл.415 ГПК, в законоустановения едномесечен срок заявителят е предявил установителен иск за вземането си по процесната заповед, който иск е предмет на първоинстанционното производство /гр.д. № 1331/2021 година по описа на Районен съд-гр.Благоевград/.

По делото са събрани като доказателства справка изх.№ 200-2242#1/12.01.2022г. и справка изх.№ 200-242 #2/24.01.2022г., по описа на „***“ АД, в които се сочи какви суми е внасял въззивника Закитанов във връзка с погасяване на вземането, предмет на процесното изпълнително дело.

Съгласно съдебно-счетоводните заключения /основно и допълнително/, които съдът изцяло кредитира с доверие като компетентни, обективни, неоспорени от страните и необорени от останалите доказателства по делото, посочените в Сметка № 35857/22.06.2020г. по описа на ЧСИ В. Т. суми съответстват на посочените в ТТР към ЗЧСИ суми. Експертът сочи, че размерът на начислената по т.26 от ТТР към ЗЧСИ такса от 91,84 лева без ДДС е 110,20 лева с ДДС. Съгласно експертното заключение по изпълнителното дело има оправдателни документи и постановления за начислените суми, посочени в сметка № 35857/22.06.2020г. В справка 6 към заключението вещото лице е посочило конкретно всяко действие, което е основание за начисляване на такси и оправдателните документи по процесната сметка от 22.06.2020г. Съгласно експерта платените от взыскателя по процесното изпълнително дело такси и разноски към ЧСИ са както следва: 98 лева, платени на 13.10.2009г. и 60 лева, платени на 08.02.2010г., или общо сумата от 158 лева, за които суми ЧСИ е издало съответни сметки с получател „***“ АД, и които не са включени в сметката към длъжника/въззивника. Установи се още, че за периода от образуване на процесното изпълнително дело до 09.10.2015г. дължимите такси и разноски по уведомяването на

длъжника са както следва: такса по т.3 от ТТР към ЗЧСИ, за извършване на всяка справка за имущественото състояние на длъжника в размер на 6 лева с ДДС; такса по т.5 от ТТР към ЗЧСИ, за връчване на призовка, препис от жалба, уведомления и книжа, 144 лева с ДДС или общо сумата от 150 лева с ДДС. Вещото лице сочи, че във връзка с наложен заповест за изплащане при „Общинска банка“ АД, по сметка на ЧСИ В. Т. не са постъпвали суми във връзка с процесното изпълнително дело.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно производство е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличие на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл.269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната част.

При извършената служебна проверка въззивният съд намира, че първоинстанционното решение е валидно - издадено е от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма. Обжалваното решение е и процесуално допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Относно правилността на атакувания съдебен акт – в частта относно уважения установителен иск за сумата от 248, 18 лева с ДДС – главница, представляваща действително дължими и незаплатени такси и разноски с ДДС, начислени по изпълнително дело № 348/2009г. по описа на ЧСИ В.Т., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.02.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 513/2021г. по описа на РС-Благоевград, и присъдените в тази връзка в полза на страните съдебни разноски, съгласно чл.269, ал.1, изр. 2-ро от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т.1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми. В останалата част решението не е обжалвано, поради което не подлежи на въззивна проверка.

Жалбата е неоснователна.

Настоящият въззивен съдебен състав намира обжалваното решение за правилно, като фактическите и правни констатации на въззивният съд съвпадат с направените от районния съд, поради което и на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите, изложени в атакуваното решение.

Относно релевираните във въззивната жалба възражения и доводи:

Предмет на иска по чл.422 във връзка с чл.415, ал.1 от ГПК е признаване за установено по отношение на ответника съществуване на

вземане на ищеца за определена парична сума. Уважаването на претенцията предполага доказване от страна на ищеца в условията на пълно и главно доказване, че по процесното изпълнително дело са извършени действия, за които се дължат такси и разноски, предмет на процесната сметка № № 35857/22.06.2020 г., а ответникът при доказване на тези предпоставки следва да докаже, че е платил същите, респективно да докаже релевираните правопогасяващи и/или правоизключващи възражения.

Въззивникът не оспорва действията, извършени от ЧСИ В.Т., за които с процесната сметка по чл.79, ал.1 от ЗЧСИ са начислени съответни такси и разноски. Пред настоящата инстанция спорни са въпросите, свързани с изготвянето на процесната сметка и по-конкретно отразяването ѝ в счетоводството на ЧСИ, издаването на фактура въз основа на същата, както и дължимостта на таксите и разноските с оглед настъпила перемпция и давност по чл.112 и чл.119 от ЗЗД. В тази връзка съдът съобрази следното:

Съгласно чл.79, ал.1 от ЗЧСИ за събиране на таксите по изпълнението се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от ЧСИ, единият от които се връчва на задълженото лице. Съдържанието на сметката по чл.79, ал.1 от ЗЧСИ е регламентирано в ал.2 от чл.79 ЗЧСИ, съгласно която в сметката се посочват разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материален интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноски, размерът на получената предплата и последиците от неплащане. При констатиране на несвоевременно съставени сметки по изпълнението, същото може да се отрази на дисциплинарната отговорност, но не и на дължимостта на следващото се на ЧСИ възнаграждение. Нарушаването на разпоредбите на чл.79, ал.1 и ал.2 от ЗЧСИ представлява дисциплинарно нарушение /решение № 366/12.01.2015г. по гр.д. № 4597/2014г. 4 г.о ВКС/, но същото няма отношение към възникването на вземането на съдебния изпълнител за такси и разноски, т.е. не сочи на липса на основание за начисляване на процесните такси, тъй като по делото са налице доказателства за извършване на таксуваните действия /такса по т.3 за справки за имуществено състояние на длъжника в размер на 5 лева; такса по т.5 за изготвяне и връчване от съдия изпълнител или негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книга, включително за връчване на изявление на вискателя по чл.517, ал.2 и ал.4 от ГПК в размер на 80 лева; такса по т.12 такса за изготвяне на сметка за размер на 30 лева и такса по т.26 изпълнение на парично вземане в размер на 91,82 лева или общо сумата от 206, 82 лева без ДДС или 248, 18 лева с ДДС/. Ето защо съдът счита за неотнорми към задължението на длъжника да заплати действително сторените дължими и неплатени такси по изпълнението възраженията на въззивника за недължимост на горепосочените вземания с довод, че въз основа на процесната сметка не е издадена фактура, респективно че такава фактура не е осчетоводена съобразно изискванията на действащото счетоводно и данъчно законодателство. Доколкото основание за възникване на вземането на съдебния изпълнител за такси и разноски са извършените от същия действия по изпълнение – а тези действия не се оспорват от въззивника, то евентуалното неизпълнение на изискванията на

счетоводното и данъчното законодателство при отразяване на сметката по чл.79 от ЗЧСИ е ирелевантно за преценката дали разноските са извършени реално и подлежат ли на присъждане по правилата на чл.79 ЗЧСИ. И това е така тъй като изискванията на които се позовава жалбоподателя – осчетоводяване на фактурите, издадени въз основа на сметките по чл.79 от ЗЧСИ, вписване на тези фактури в дневниците за продажби, внасяне на ДДС по същите, - са въведени с оглед възможността ефективно провеждане на данъчната политика в страната и редовно и надлежно оформяне на счетоводната документация на ЧСИ, като лица осъществяващи стопанска или търговска дейност.

С оглед на изложеното настоящият въззивен съдебен състав счита за неоснователно възражението на въззивника за допуснато от районния съд съществено процесуално нарушение, изразило се в неоснователно отхвърляне на доказателственото искане на страната за назначаване на допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, респективно за постановяване на обжалваното решение при неизяснена фактическа обстановка.

Неоснователно съдът намира и възражението на въззивника, че атакуваното решение е постановено в нарушение на закона доколкото с него не е обсъдено заявено от страната възражение за изтекла погасителна давност по чл.110 от ЗЗД. Действително, в съобразителната част на атакуваното решение липсва обсъждане на възражение за погасяване вземането на въззиваемата страна поради изтекла погасителна давност по чл.110 от ЗЗД, но доколкото такова възражение е направено от въззивника/ищец едва с писмената защита, след обявяване на съдебното дирене за приключило, а делото за изяснено от фактическа и правна страна, то това възражение е преклудирано и като такова правилно и в съответствие със закона не е обсъдено от първоинстанционният съд.

Релевираните от жалбоподателя доводи в подкрепа на тезата, че процесното вземане е погасено по давност съгласно чл.112 и чл.119 от ЗЗД, както и поради настъпила перемпция са напълно идентични с наведените от страната в писмения отговор на исковата молба. Същите са подробно обсъдени от районната инстанция, която въз основа на фактите по делото и след задълбочен анализ на приложимата нормативна уредба задълбочено и изчерпателно е обосновала извод за неоснователност, който настоящият въззивен съдебен състав споделя напълно.

Поради изложеното и съвпадане на изводите на двете инстанции, въззивната жалба се явява неоснователна, а решението в атакуваната част – правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, своевременно заявеното искане за присъждане на съдебни разноски, представен списък по чл.80 ГПК и доказателство за заплатен адвокатски хонорар /лист 32 в делото/, въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна съдебни разноски в размер на 300 лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 187/19.04.2022г., постановено по гр.д. № 1331/2021 година по описа на Районен съд-гр.Благоевград, в обжалваната част.

ОСЪЖДА И. Х. З., ЕГН *****, гр.Благоевград, ул.***, вх.Б, ет.5, ап.10 да заплати на В. Й. Т. –частен съдебен изпълнител, рег. № 795 на КЧСИ, с район на действие района на Окръжен съд-Благоевград, БУЛСТАТ *****, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“***, т.3, офис 15-17ЧСИ В. Й. Т., сумата от 300 /триста/ лева съдебни разноски за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____